Тому, хто в місті жив, як у неволі,
Так любо вийти в тишу польову
І в височінь усміхнено-живу
Послать молитву небесам і долі.
Чи ж є де щастя, як у чистім полі,
Втомившися, присісти на траву,
Читати повість просту, не нову,
Про двох коханців та про їхні болі?

Вертаючись, він довго тішить зір
Хмарками в небі, слухає весняне
У лузі тьохкання — і шле докір
Дню, що так швидко пропадає, тане,
Немов сльоза, що в голубий ефір
Із ока ангела нічного кане.